

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

ČÍSLO 4.

ÚTERÝ - 15. ČERVNA 2010

ÚVODNÍK...

Do dalšího přehlídkového dne se snažíme přinést zajímavá témata. Rozhovor s Katkou Rezkovou je o tom, že je možné napsat protagonistovi text přímo na míru, ale přece jen to není asi jen tak, i když se z rozhovoru zdá, že to byla hračka.

Na stránce o souborech se dočtete, jaké choroby skolily děti ze souborů a že ne všichni přijedou dostatečně včas na to, aby s nimi mohl být pořízen rozhovor či cokoli jiného. Ale i to se stává.

Na včerejší večer bylo avizováno setkání dospělých seminaristů U Truta, ale nikde se o něm nedočtete, protože celkový počet zúčastněných byl na čísle 24 ve chvíli největší obsazenosti hospody, i když byla objednána místa pro 70 lidí. Velká škoda.

Na setkání dětí ze souborů v Národním domě bylo účastníků daleko více, a proto se o něm něco málo dočtete. Lektori dílen pro děti ze souborů se překonávali a vymýšleli hry a soutěže jako na běžícím pásu, a tak si vlastně celý večer nikdo nesedl.

Ve všech včerejších třech představeních hrála důležitou roli hudba, ať už živá či reprodukováná. Je zajímavé v článkách vysledovat, jak se názory na hudební složku inscenací různí – pohled dětských debatérů je prostě jiný než ten dospělý. A když už jsme u toho, houslista v inscenaci V půlnoční hodinu byl prostě jednička a blondatá houslistka ve Faustovi... a klarinetista... ale nic, milovníci živé hudby v redakci vítězí, ačkoli i na reprodukovanou hudbu si tak trochu zatančili...

Iva

VIDĚLI JSME...

Internát

Johanes Doktor Faust

V půlnoční hodinu aneb Chození s betlémem

Internát

To, že se příběh tak trochu sci-fi muzikálu odehrává na internátě, se v inscenaci souboru JAU (ZUŠ Brandýs n. L.) dozvíme poměrně pozdě. Konkretizace prostředí a doby už v expozici by jistě pomohla věrohodnosti příběhu. Tvůrci v čele s Irinou Ulrychovou chtěli vytvořit autorskou inscenaci, zaujaly je mimo jiné např. Stepfordské paničky (odtud jméno ředitele školy, S.T. Forda). Téma, které soubor do inscenace vložil (každý má právo být nedokonalý) není úplně zjevné. Jde o zjednodušující pohled na děti, o vzpouru vůči autoritě, o smyslu vzpoury vůči něčemu, co mne omezuje? Tyto nezodpovězené divácké otázky souvisí se zjednodušeným pojetím postav, se stavbou příběhu i s použitými divadelními prostředky. V lektorském sboru se hodně diskutovalo o modelovosti, schematičnosti příběhu („moje právo je nebyť šprtka, podvádět a číst Supermiss“). Idealizaci a prvoplánovost evokují použité písně a hudba - textem („společnou práci to jistě vyřešíme“) i hudebním aranžmá, které působí konformně (v neshodě s tématem) až kýčovitě, včetně využití playbacku. Idealizace pohledu na svět je ale nejen u dětí přirozená a podle slov vedoucí děti hudbu, komponovanou a nahranou kolegy ze ZUŠ, přijaly za svou. Inscenace by nabyla přesvědčivosti buď s využitím větší nadsázky, stylizace, grotesknosti (která se objevuje např. v pohybových sekvencích příběhu) nebo s výraznější diferenciací charakterů postav v internátě (směrem k posílení dramatickosti, pravděpodobnosti, absurdnosti). Na práci souboru byla oceněna přirozenost jednání herců - postav žáků v situacích ve škole; vnímavost, soustředěnost hrajících a aktuálnost námětu i tématu pro skupinu. Nápadité a prostorově dobře zvládnuté pohybové akce, situace a gagy s groteskními prvky nabízejí další možnosti rozehrávání. Boj za záchranu spolužáků a závěrečný happy-end by tak mohly být odlehčenější a možná i divácky přijatelnější. A to, že vzpoura bolí, naznačuje i název souboru.

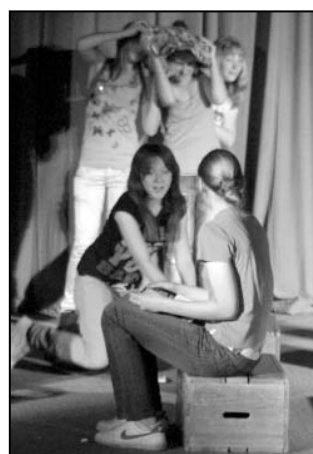
Johannes Doktor Faust

Lidovou hru pro loutky o postavě učenice, který chce poznat víc a dosáhnout výš než běžní smrtelníci, zpracoval soubor Kampak! ze ZUŠ Štítného v Praze pod vedením Dany Bláhové. Herci, zpěváci a hudebníci ve věku 9 – 18 let se zabydleli na jevišti Národního domu a třičtvrtěhodinový kus, založený především na sdělování (výrazně dramaturgicky upraveného) textu, zvládli v obou pondělních představeních velmi dobře pro stránce mluvní, pohybové, pěvecké i herecké. Účinkující se cítili na jevišti jako doma, souzněli s představovanými postavami a text deklamovali přesvědčivě, s citem a porozuměním významů (nejen) archaismů a cizojazyčných výrazů. Představení mělo spád a energii, rytmizoval je hudební a zvukový doprovod, souznící s akcí na jevišti. Odvěká polarita dobra a zla se odráží i v uspořádání prostoru na jevišti, osová souměrnost a frontálnost je patrná i ve způsobu hraní, částečně loutkově stylizovaném. Scénografie působí rozporuplně – barevné čapky pomáhají divákovi rozlišit jednotlivé postavy, ale oku líbí příliš nejsou, podobně jako dvakrát využitě válečky (umístěné od počátku uprostřed forby) nebo nápojové přepravky (na jedné z nich stojí hodiny, jejichž chod a význam ve hře jsem bohužel nedešifrovala). Rozhodnutí pracovat na tak náročném textu chápu jako možnou výzvu pro méně zkušený soubor, pro jeho cestu k faustovskému mýtu. Méně už rozumím volbě loutkové hry pro dětský soubor a způsobu jejího ztvárnění. Jako divák činohry totiž potřebuji *vidět* (i když příběh znám a na základě textu si domyslím) motivaci Fausta pro plnění přání krále Portugálů a především motivaci pro Faustovo pokání. Na jevišti se jen vzácně odehrávají divadelní situace (výjimkou je např. výborně sehrané podepisování úmluvy), postavy jen málo vzájemně jednají a hrají; spíš bych řekla, že figurují. Dramatické vrcholy ve struktuře opakujících se situací nejsou příliš patrné. V závěru pak divákovi uniká téma – jen slovo a pokrčení rameny už nestačí. Potřebný „šmrnc“ (který by logicky měla loutkohra), výraznější stylizace a nadhled jsou tedy z mého pohledu spíš jen ideálem inscenátorů.

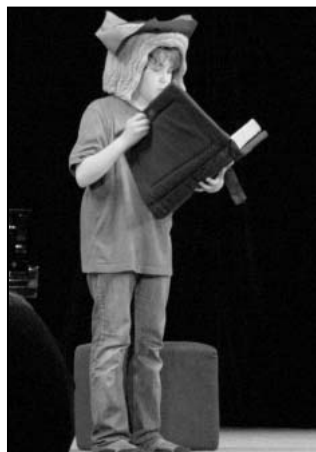
V půlnoční hodinu aneb Chození s betlémem

Inscenace dětského folklorního souboru Jizerka diváky vrátila (nebo pomalu začala připravovat) k období adventu. Spojení lidové pastýřské a tříkrálové hry, rámované výstupem opovědníka a závěrečným vinšováním, bylo (podobně jako inscenace o Faustovi) založeno na interpretaci textu - zde ale s doprovodem živých obrazů, tanečních choreografií, sborového i sólového zpěvu a hry na nástroje. Šestnáct hrajících a zpívajících dětí se křehce, téměř étericky (včetně ovcí a čerta!) pohybuje na jevišti, v rámci nastolené hry a uměle i umně stylizované folklorní estetiky vystupuje srozumitelně, přirozeně, mile. Kostým pastýřů působí spíš dvorský než folklorní, v některých promluvách a akcích hrajících je znát vysoká kultivovanost až strojenost. Nejživějším (a vlastně i nejdivadelnějším) momentem je pohyb oveček, jdoucích s pastýři k betlému, prudce zastavených andělem strážícím objekt, symbolizující místo narození spasitele. Inscenování vánočních her má nepopíratelně výchovný, kulturní, společenský a vzdělávací význam. V rámci divadelní přehlídky a také s ohledem na poznávací aspekt inscenování takových her (i pro nejmladší diváky) bych se ale přimlouvala za větší divadelní sdělnost, názornost, zobrazování situací a vztahů mezi postavami jednáním, a zároveň za menší důvěru inscenátorů v pouhou gestickou ilustraci a veršovaný text.

Eva Brhelová

... Internát

VČERA
JSME VIDĚLI ...

... Johannes Doktor Faust

ZÁZNAM ZE...

SEMINÁŘE O PŘEDSTAVENÍCH TŘETÍHO BLOKU

Internát (JAU, ZUŠ Brandýs nad Labem)

Na semináři o inscenaci Internát se chválilo, že inscenace je autorská, bez předlohy. Také se chválilo téma, které je blízké dětem (kritika dospělých). Díky autorství textu byly i charaktery dobře zvládnuté, zvláště pak u dětských rolí. Dospělými rolemi (učitelka, ředitel) by se chtělo ještě zabývat a upřesňovat. Herecké výkony však nebyly ideální. Pravděpodobně tomu přispěl i playback, do kterého ne vždy přesně herci zpívali. Nejdéle se však řešil problém skloubení tématu s námětem. L. Richter pojmenoval problém tak, že divák nemůže jít s tématem (berte nás takové, jací jsme – nedokonalí), když na jevišti vidí děti, které si přepisují známky, kouří a pijí. To není o tématu svobody. Doporučuje se tedy usměrnit příběh tématu, které chce soubor sdělit.

V půlnoční hodinu aneb Chození s betlémem (DFS Jizerka, Liberec)

Tento výstup byl podle lektorského sboru jemný a kultivovaný. Je to, dle něj, cesta, jak pracovat s folklórem. Chválila se důkladná práce s formou, výborná práce herců (přesný timing, rytmus, přirozenost veršů...). Ze strany seminaristů se objevil názor, že by se měla přidat do přesně naučeného výstupu hra, lektorský sbor vyžadoval větší divadelnost (např. rozehrání vraždění neviňátek). Ani jeden z názorů však nebyl nikdy plně přijat. Nejhorlivěji se za formu, kterou soubor DFS Jizerka zvolil, postavil J. Brůček, J. Oudes, v určité míře i L. Richter. Podle nich (pozn. red.: a dle mě taktéž) bylo toto představení čisté, pokud se bavíme o folklórním výstupu – lidovém (někdo to také pojmenoval „selským“) divadle. V otázce vraždění neviňátek navíc padl názor, že Vánoce jsou svátky klidu – není tudíž nutné, aby se v takovémto čistém, řekněme až naivním (v dobrém slova smyslu) kusu objevovala krev, které je v dnešní televizi dosti, víc, a ještě více... odpoutání se od této drsnosti je pak krásným pohlazením.

Johannes doktor Faust (Kampak! ZUŠ Štítného, Praha 3)

Seminář S i lektorský sbor se shodl na několika pozitivních zhlédnutého představení. Ocenila se hudba, která byla hrána živě na housle, popř. i na klavír. Také se chválila orientace herců po prostoru a jasná a dobrá míra stylizace. Jako jeden z problémů inscenace byla shledána délka a s tím související temporytmus. Lektorský sbor doporučoval celkově zkrátit hlavně opakující se situace, popřípadě je alespoň zrychlit. Ke konci představení už totiž byla vidět na dětech únava. Jako hlavní problém inscenace však považuje lektorský sbor, seminaristé i další přísedící ve výběru námětu na zpracování tématu. Faustovský problém totiž několikanásobně přesahuje možnosti smýšlení dětí-herců. Faustovská tematika je velmi složitá... co tedy chtěl soubor v čele s vedoucí divákům sdělit? Další otázkou byl výběr zpracování Faustova příběhu. Soubor si totiž vybral předlohu od L. Richtera, která je však tvořena pro loutkohru. Přepřevádění do klasické formy je tudíž další bariérou, kterou se ne vždy souboru podařilo překonat.

Jonáš

Co zmínili diváci o představení **Internát** souboru JAU

Diváci bez problémů pojmenovali příběh. Vyhovovalo jim a bavilo je, že byl příběh netradiční a odehrával se v prostředí školy „My jsme děti a dalo se do toho vžít“. Téma diváci příliš nepojmenovávali, bylo jim pro ně škola, zájmy učitelů a ředitele – jeho proslavení. Jedna diváčka uvedla svůj názor, že to nejde, aby děti byly vzorné, patří to k mládí, když jsou bláznivé. Ponaučením pro diváky bylo, že děti nechtěly zneužívat pana ředitele a paní učitelku (nechtěli se chovat jako oni), proto jim sundaly čipy. Diváci vůbec neřešili, že se paní učitelka a pan ředitel (podle diváků manipulátor) tak znenadání napravili. Vnímali to jako samozřejmost a jasné vyústění. Žánrově diváci představení zařadili na pomezí sci-fi a komedie. Byl to pro ně muzikál.

Hudba byla nápaditá, ale lepší by bylo, kdyby to nebylo na playback. Herectví bylo přesvědčivé, přestavby zdoluhavé. Uměli si poradit v krizové situaci – dobrá improvizace při technickém výpadku hudby.

„Rozesmálo mě SČSK“. „Zase jsme se ocitli ve škole :- (“

V půlnoční hodinu aneb Chození s Betlémem v provedení souboru DFS Jizerka

Diváci příběh bez problémů pochopili, byl jim známý, ale nic nového nepřinesl. Soubor to dokázal zahrát tak, jak to v minulosti vypadalo. Líbilo se jim, jak tvůrci spojili příběh s koledami.

Diváci velmi ocenili živou hudbu, zpěv a taneční choreografii a celkové propojení všech prv-

ků. „Hodně jste se snažili, krásně jste zpívali.“

Diváci pochválili kostýmy, které pro ně naznačovaly starou dobu. Zvlášť kvitovali scénografické řešení kostýmů oveček. „Když začaly dělat béé, bylo to jasné“.

„Vadilo nám, že měli Betlém v ruce, vypadalo to, že ovečky jsou důležitější než Ježíšek.“ „Možná, jak tam byl ten těžký starodávný text, tak to působilo nepříroze- ně a jen to převyprávěli, neměli za tím ten význam.“

Doktor Johannes Faust
a soubor Kampak!

Děj byl pro diváky příliš komplikovaný a složitý, někteří diváci vůbec nepochopili, o čem to bylo a ztráceli souvislosti (jednou z příčin byl i použitý archaický jazyk). S jistotou pojmenovali situace na jevišti jako ztvárnění boje nebe a pekla, dobra a zla. Diváci diskutovali, zda-li se Faust skutečně rozhodoval mezi dobrem a zlem, nebo byl po celou dobu na straně pekla a čerty jenom zkoušel.

Diváci ocenili živou hudbu a zpěv, pohyb na jevišti (příchody čertů). Zdůrazňovali dobrý herecký výkon Pimprlete a jeho přítomnost v příběhu, která odlehčovala temnou atmosféru. Nelíbilo se jim, že herci, kteří seděli na boku scény, ztráceli pozornost, bavili se a vypadali, že se nudí – strhávali tak na sebe pozornost diváků. Diváci diskutovali o významu hodin a posouvání času. Znamenalo to pro ně blížící se Faustovo zatracení. Neorientovali se v jednotlivých postavách a scénografický prvek (hlavový návrlek) byl pro některé nečitelný.

„Bylo to dost dlouhé, něco bych vynechala. Moc mě to nebavilo.“

„Já bych tam přidal nějakou větší akci.“

Zdenka, Petr a vyjaněný Miloš

... V půlnoční hodinu

VČERA
JSME SI VŠIMLI ...

... otevřeného dětského klubu

ZÁZNAM Z...

OTEVŘENÉHO DĚTSKÉHO KLUBU

Dnes měla Lenka dva pomocníky, Terezku a Tomáše. Otázek, které se kladly, bylo mnoho a ne na všechny se našly odpovědi.

Internát

Otázky, které zůstaly bez odpovědi: Do jaké míry to bylo autorské divadlo? O kom a o čem se vlastně hrálo? Je možné zařadit příběh do doby a země? Jak staré děti to byly? O jaký typ internátu šlo?

Celkově se však inscenace spíš líbila. Co diskutující hodnotili jako **klad**:

Pokud by to bylo autorské divadlo, je výhoda v tom, že to není tak obehnané a mohou si autoři i herci udělat hru jak chtějí. Také ji nikdo nebude znát. Představení bylo akční, nabíjelo mne energií. Stále mne zajímalo, jak to bude dál. Souboje a pády byly dobře připravené, už se jednalo o choreografii.

Oceňovala se reakce jedné z účinkujících, když selhala technika a hudba dlouho nehrála, tak se snažila najít repliky, které v textu nebyly, ale mohly odpovídat vzniklé situaci.

Jako **zápor** se uváděly příliš zbytečně časté přestavby těžkých beden. Také funkce čipů nebyla jasná, co vlastně ovlivňovaly. Kdo je měl, musel poslouchat, nebo se to týkalo jenom toho, že se z dětí stanou vzorní studenti? To nebylo přesně zachyceno. Divák si tuto nejasnost uvědomil v okamžiku, kdy děti „očipovaly“ učitele.

Hodně se mluvilo o hudbě. A nebylo to způsobené technickým problémem, který při představení nastal. Proti typu nebyly námitky, ale nelíbila se nejednotnost zpívání do připravené hudby, takový poloviční playback. Melodie se zdály být chytlavé, ale přijatelné.

Tématem mohlo být: Boj se školou, nebo Lidi jsou takoví, jací jsou.

Dětská dílna

**V půlnoční hodinu aneb
chození s betlémem**

Otázky, které zůstaly nezodpovězené: Do jaké míry to byl folklór? Co si vlastně představujeme pod pojmem folklór?

K tomuto představení si účastníci klubu udělali hodnotící čáru. Představení se spíše líbilo. Hovořilo se o tom, zda je toto téma, zpracované folklórním souborem, na divadelní přehlídku vhodné a dospělo se k závěru, že jim to nějak nevadilo, ale koledy by si vážně v létě zpívat nechtěli. Někdo by však takové představení nechtěl vidět ani na Vánoce, i když má charakter školní besídky.

Připomínky byly k falešným houslím, ke slečně, která celou dobu musela držet betlém.

Příjemné bylo zapojení malých dětí do příběhu, kterému rozuměly. Hezká byla hudební složka. Líbily se ovečky, ale někdo z diskutujících litoval, že takových akcí nebylo víc. Jinak se představení zdálo čisté a potěšilo.

Johannes doktor Faust

Otázky, které zůstaly nezodpovězené: Jaké mohlo být téma pro děti, jaké si tam mohly najít pro sebe? Nenaplnily jenom představu vedoucí souboru? Jak je to s otázkou víry? O čem je téma Faust? Jak to vlastně skončilo?

Mluvilo se o vhodnosti výběru. Nebylo to pro děti vhodné. Ve výběru i v provedení byl znát silný vliv paní učitelky, děti jen naplnily její představu. Bylo to strojené. Hrát mohlo bavit snad jen holčičku v roli „Kašpárka“. Mluvilo se o kostýmech - andělé bílí, čerti černí, Faust šedý, v tom byla jednoznačná symbolika.

Celkově bylo toto představení zklamáním i pro ty, kteří příběh Fausta dobře znají. V závěru se došlo ke shodnému hodnocení, že by Fausta měl hrát někdo jiný, někde jinde a jinak

Jindřiška

NA NÁVŠTĚVĚ...

V DĚTSKÉ DÍLNĚ EGY HERZOGOVÉ A MARKA DOLEŽELA

Tentokrát jsme dopoledne strávili v dílně pro děti ze souborů u lektorů Ewy Herzogové a Marka Doležela. Dnešek byl plný dobrodružství. Skoro všechno bylo totiž nečekané. Přišlo méně dětí, než se předpokládalo, takže místo dvou dílen byla jedna, kterou vedli lektori společně. Původní Evičina dílna se zaměřuje na vyprávění příběhů, Markova měla být praktickou zkouškou divadelních složek. Jejich společná dnešní dílna využila obou zaměření.

I. CESTA K PŘÍBĚHU

Po seznámoní (kruh, v němž každý řekl své jméno ve spojení s originální formou pozdravu) následovaly rozehrávací hry na vzbuzení energie (dostihy, které byly znázorněny postojem a pohybem těla a zvuky), hry na soustředění a rytmus (házání míčků a tyče) se už hovořilo o příběhu. Nejprve Eva společně s dětmi připomněla, jaká má být jednoduchá struktura příběhu. Co je v úvodu, jaká je zápleтка, jak důležité je rozuzlení. Společně si charakterizovali i postavu dobrého vypravěče (hezký hlas, jeho vztah k příběhu, dědeček s hůlkou a v křesle atd.). Děti pak společně vyprávěly příběh. Po rozdělení do skupin měla každá skupina za úkol vybrat v prostoru 2 předměty, které si pak skupiny postupně rozebraly a použily je jako východisko pro příběh. Děti měly chvíli na přípravu, pak svůj příběh prezentovaly před ostatními. Eva s Markem a ostatními účastníky výkon hodnotili. Řekli, co v příběhu fungovalo, co by se dalo vylepšit. Tak to proběhlo třikrát. Některé příběhy se povedly víc, jiné méně, takže každá skupina měla možnost vybrat si ten příběh, který pokládala

za nejúspěšnější. Vyprávělo se o kufru, prasklém míči a ulomeném pravítku. Už scházeli jen diváci. Děti měly jít vyprávět do parku, aby si zkusily být lidovými vypravěči, ale nečekaně přišlo, takže Marek nabídl „náš“ program dětem v druhé dílně.

II. NÁVŠTĚVY ČEKANÉ I NEČEKANÉ

Nakonec o diváky nouze nebyla, dokonce se jedno vyprávění možná stane celorepublikovou záležitostí. Přijel

totiž Petr Kopecký z ČT, z pořadu Zprávičky, se svým týmem. Tak jsem se hned zeptala:

Jste o Trutnově poprvé a jak jste se o Dětské scéně dozvěděli?

Poprvé tu jsem a je to trochu složitější. Chodím kvůli své profesi na hlasovou výchovu k I. Vostákové, která mi o této akci řekla. Je to vhodné do pořadu Zprávičky.

Měl jste nějakou představu, jak to tu probíhá?

To ne, jenom základní informace.

A jaký je váš první dojem? K čemu byste svůj dojem přirovnal?

Jsem tu jen pár hodin, ale je to výborné. Je to duha.

S tím jsem souhlasila a zbývalo jen poděkovat za tento minirozhovor. To jen aby byly síly trochu vyrovnané, protože po skončení dílny si tam redaktor ještě pozdržel Marka a podrobil ho křížovému výsledku.

Čekanou návštěvou byl náš fotograf Michal, který ovšem přišel, jak je ostatně jeho zvykem, v nečekaný čas.

III. DYNAMICKÉ HRY

Také tady proběhly dynamické hry - házení míčků, hra na Kevina (v kruhu, hlavy skloněné, na pokyn zvednout a upřít pohled na někoho z kruhu, pokud se pohledy střetnou, účastníci zaječí a opouštějí hru), podobné je „Bang, bang“, ale přitom na sebe oba zúčastnění „vystřelí“. Kdo to stihne jako první, zůstává ve hře.

Dneska bylo tolik nečekaných událostí, se kterými se Eva a Marek museli vyrovnávat, že skutečně asi nečekali, že to dopadne tak dobře. A dopadlo.

Jindřiška

VČERA JSME SI VŠIMLI ...

... dětské dílny Ewy a Marka

VČERA
JSME SI VŠIMLI ...

... semináře S

NA NÁVŠTĚVĚ...

V SEMINÁŘI S

Seminář Divadelní ABeCeDa aneb od předlohy k představení je v první řadě určen středoškolským studentům, kteří se z minulých ročníků vyloupili jako podstatná část návštěvníků DS. Seminář S je jim ušit přímo na míru a konfrontace názorů nepolíbených nováčků (bez zkušeností, ale zároveň i bez předsudků) a zkušených odborníků se jeví jako velmi zajímavá a přínosná pro obě strany. A to ať už při večerních rozborových diskusích či při dopoledních hodinách...

Dnešní seminář S byl pod pouliční taktovkou firmy Českomoravský beton. Proti betonu a strnulosti po zalití bojovali seminaristé v čele se svými lektory - Hanou Galetkovou a Tomášem Volkmerem všemi možnými způsoby: pučící rostlinnou tematikou, rozhýbáním Karkulky aktuálními vtipky, uvolněním atmosféry třetího krizového dne, melodickým Hančiným hlasem, aktivní volností pohybu a hlavně mladým lidským faktorem.

Začalo se hodinkou pohybu, relaxačního i aktivizujícího. Lehnout si na záda, zaposlouchat se do zvuků a ruchů třídy, ulice, města, planety, vesmíru... a z šumu světa zpátky k sobě, vnitřnímu sluchu, dechu, tlukotu srdce, tepání žil. Ukázalo se, že meditaci v duchu tchai-tchi lze provozovat i na pozadí avizované míchačky na korbě megalomanského auta zaparkovaného před všemi čtyřmi okny. Smršťování do klubka bezpečí a miniatur „jako byste nebyli“, rozvalení do „sebevědomých kreatur“, napětí i uvolnění těla v asociaci pudy, nakonec rozhýbání formou klíčku rostoucího v mohutný strom. Seminaristé byli plně koncentrováni, nezáměrně, ale mile, se pro nás přihlízející, vytvářely zajímavé obrazy - na zemi to před zrodem lesa například vypadalo spíše jako v porodnici plné ležících miminek s mávajícím rukama a nohama. Přes několik dalších cvičení a úkolů týkajících se především pohybového zveličování se třída přesunula ke společnému fotu seminaristů (hromadné živé obrazy). Hanka Galetková perlila se zadáváním: „Vyfoťte se, duchodoví návštěvníci DS“, „... dětský soubore“, „... miloučká doprovodě děti“ apod.

Druhá část se obsahově vrátila ke stěžejnímu tématu semináře S - k pohádce Červená Karkulka. To, jak na této předloze systematicky pracují a s jakými záměry a výsledky se potýkají, se dovíte v posledním 6. čísle deníku DS. Nyní představím malou ochutnávku právě z dnešní režijně-dramaturgické hodiny, kde o „Karkulkovské špičky“ nebyla nouze.

Seminaristé navazovali na základ získaný v předchozích hodinách, ve kterých se při sepisování životopisů jednotlivých postav pohádky zrodil VLK, který vyrůstal v gangu hyen a utekl z nejstřeženější věznice Leopoldov; KARKULKA, kterou tatínek ve dvou letech opustil a matka a babička se staly jejími guru; BABIČKA se jménem Arabela Fantomasová, která je navíc alkoholička; MYSLIVEC, jenž je odedávňým nadbíhajícím nápadníkem právě Karkulčiny babičky a jen díky tomu všechny nakonec zachránil.

I když se to po tomto výčtu možná nezdá, stěžejní věcí semináře bylo zacházení s divadelní terminologií a její aplikací při praktických cvičeních. Řešily se počty dějových rovin příběhu, ohraňovaly, pojmenovávaly a rozebíraly se jednotlivé situace, hledaly se ty klíčové (tedy takové, které musí v příběhu nutně být, aby vůbec mohl proběhnout). Nezapomínalo se ani na práci s detailem - situačním i scénografickým (např. Co všechno vlk sežere? Svlékne vlk babičku, nebo vezme náhradní šaty? Nebo snad zůstane naháčem jen v čepci? Jaké pocity se mísí v myslivci, když zachrání Karkulku a babičku?).

Části intelektuální, více přemýšlivé a sedavé, byly prokládány opět akcí a pohybem. Nejzajímavější se ukázalo být především vzájemné sochání postav a jejich rozžití do pohybových motivů. Na „place“ se například objevila babička ala lachtan, babička naložená v lihu nebo babička v pohybu asociujícím mastění mariáše. Seminární dopoledne bylo ukončeno samostatnou prací skupin na tvorbě dialogů tří nejdůležitějších situací příběhu, k jejichž reflexi a spojení zpět v příběh dojde při dalším setkání.

Z ochutnávky je doufám patrné, že o legraci, ale ani o podnětné zkušenosti nebyla nouze a že forma otevřených otázek a odpovědí hrála v semináři S obrovskou roli. Značila odborný, ale zároveň i velmi přístupný styl práce obou lektorů. A to na beton!

Kamila

Seminář S

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

IVA HERCÍKOVÁ: PĚT HOLEK NA KRKU

Albartos 1969

XI kapitola (poslední)

(redakčně kráceno)

„Mohl bych s tebou mluvit?“ řekl Princ a kývl na ni. Hlas mu zněl, jako kdyby ještě mutoval.

Nataša se podívala na holky a ony na ni. Stačí, když ho trochu shodím, uvědomila si Nataša, stačí když na něj udělám ramena, jen tak malinko, aby to nevypadalo, že zas mi na tom nějak zvlášť záleží, a mám vyhráno. Jestli mu teď řeknu, že nemůžu, že zrovna nemám čas, tak si je koupím na věky věkův. I Jiřinu. Budou mě obdivovat! Je to jisté, že mě budou obdivovat. A to jsem přece chtěla! Prála jsem si, aby to takhle dopadlo, a tak teď řeknu Princovi, že na něj nemám čas.

Usmála se na holky a cítila, že žasne sama nad sebou.

„Tak ahoj,“ řekla jim na rozloučenou, holkám, ne Princovi, a znělo to jako věta z pohřebního ceremonálu. Heslo dne číslo jedna: pohřbíváme, po čem jsme toužili. Protože teď je definitivně ztratila. Ve chvíli, kdy je mohla definitivně získat. A proč vlastně? Vystoupila z jejich středu a šla k Princovi.

„Ahoj,“ odpověděly holky sborem a bezradně pokračovaly v cestě kolem spořitelny.

Nataša si přendala aktovku z jedné ruky do druhé.

„Tak cos chtěl?“ řekla co nejnevěřítečněji.

„Co je to za panoptikum?“ kývl Princ opovržlivě za odcházejícími děvčaty.

„Jaký panoptikum?“

On se místo odpovědi výmluvně ušklíbl.

„Podívej se, to jsou moje přítelkyně a náhodou děsně fajn holky!“

„Tohle jsou tvoje přítelkyně?“ žasl Princ. „No těbůh.“

„Jestli se ti nezdaří, tak já zas můžu jít,“ urazila se Nataša, ale k odchodu se neměla.

„Co je mi do nářečích holek,“ zamračil se Princ a vypadal, že do toho zahrnuje i ji.

„Mohl bys nás pozvat na zmrzlinu,“ napadlo najednou Natašu. „Všech pět.“

„Zbláznila ses?“

„No seš mi něco dlužnej za ten průšvih s dopisama, ne?“

„To nemyslíš vážně?“ lekl se Princ doopravdy.

Nataše se ho zželelo, ale představa, jak s nimi sedí v cukrárně, byla krásná.

„Úplně.“

„Vymysli si něco jinýho. Naučím tě třeba...“ zaváhal, „hrát šachy.“

„Jak víš, že se chci naučit hrát šachy?“ zamračila se. Šibal ho zřejmě podrobně informoval o rodinných problémech.

„Myslíš, že ty víš všechno, co já vím?“ povýšeně se zašklebil Princ, šťasten, že konečně získal v rozhovoru vedoucí postavení.

„Šachy mě naučí táta,“ namítla mu.

„Nenaučí,“ zavrtěl hlavou Princ. „Nenaučí. Víš, že na tebe nemá čas.“

Zesmutněla, protože to byla pravda. Už tři roky se chtěla naučit hrát šachy a tři roky jí to táta sliboval. Ale co se do toho měl co plést? Měl snad svých starostí dost.

„Tak platí?“ naléhal Princ.

„Umíš to vůbec?“ řekla Nataša, přesvědčena, že hraje bezvadně. Proč by na něj měla být protivná, když jsou na tom stejně?

Usmál se s převahou.

„Jako tvůj táta určitě.“

„Náhodou on hraje světově. Má na knihovně dva poháry z krajských utkání,“ bránila Nataša otce.

„Tak umí aspoň něco,“ pokýval hlavou Princ, „můj táta se nezmůže ani na to.“

„Prosím tě, copak je to nějaká hanba neumět šachy?“ najednou jí bylo Šibala, když uslyšela Princův trpký tón, líto. „Ale tomu ty nerozumíš,“ mávl on rukou. „Hanba je neumět nic.“

„Jak to nic?“

„No nic. Rozumět všemu, do všeho mluvit a přitom...“ nedořekl a díval se do země. Nataša nevěděla, jestli mu přesně rozumí.

„Čím chceš být?“ vyhrkla raději.

„Budu studovat kybernetické stroje, elektrotechniku,“ odpověděl jí s určitostí. „Ale to ty nevíš, co je, že jo?“ dodal s opovržením.

„Prosím tě,“ urazila se.

„Holky taky nikdy nic neuměj pořádně,“ mávl rukou.

„A u ničeho nevydrží.“

„Nech si toho, laskavě,“ odsekla mu. „Nemusíš se nutit do konverzace s pitomou holkou.“

Princ se zasmál.

„Tak že bych šel pro tu šachovnici, ne?“

Co mám říct, co mám odpovědět, horlivě přemýšlela Nataša. Když kývnu, bude si myslet, že mě má v hrsti, že mu zobu z ruky... Musím být ďábelsky lstivá, andělsky opatrná, nadlidsky chytrá, pak bude vítězství moje. Zarazila se. Kde si to už zrovna tohle říkala? Představa školní jídelny, holek sedících kolem stolu a jí samé, jak nese posbírané talíře k okénku a modlí se, aby jim mohla dokázat...

„No jo, tak jdi, já na tebe počkám v parku,“ řekla pomalu. Dívala se, jak se klackuje k hlavnímu vchodu do zámku. Ruce v kapsách, aby snad nedal najevo moc velkou netrpělivost. Stejně ti některý věci nebudu moct říct, uvědomila si Nataša. Nikdy. Ty si myslíš, že já jsem jen holka, jenže ty jsi zas jen kluk. I když umíš hrát šachy a já neumím...

Došla k hlavní cestičce a pomalu se loudala vpřed. Slunce pálilo, jako kdyby už docela brzo mělo přijít léto. Léto a prázdniny. Děvčata stála před biografem, vypadala osiřele a dohadovala se, jestli půjdou na odpolední představení. Ale žádné se nechtělo. „Já se musím učit,“ vzdychla Jana.

„Já mám rozečtený děsně prima román,“ vzdychla Zdena.

„Stejně by to byla jen ztráta času,“ vzdychla Libuše, dívající se na obrazy, které neslibovaly žádné ponaučení. Jiřina nevzdychala, ale do biografu se jí taky nechtělo.

„No jo,“ řekla. „Jak začne léto, tak chcíp ve městě pes. Jdem domů.“

A loudaly se dál, pomalu, bez zájmu, čtyři přítelkyně na život a na smrt. Ta pátá seděla v zámecké aleji, a zatímco se snažila pochopit, jak se táhne s koněm, přemýšlela, co asi holky dělají. Jiřina jistě něco báječného vymyslela, smějou se spolu a je jim dobře. Jenže člověk nemůže mít všechno, povzdychla si.

„Co tak vzdycháš?“ podivil se hubený hoch vedle ní. „Je to tak složitý?“

„Vůbec ne,“ zamumlala a táhla střelcem. Bylo to všechno ale velice složité.

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

KAREL JAROMÍR ERBEN: ČESKÉ POHÁDKY

Praha. Melantrich, 1949

O TŘECH PRADLENÁCH

Byla jedna chudá vdova a měla jen jednu dceru, a té říkali Liduška. A že neměly žádných polí, ba ani jedinké kravičky, živily se prádlem. Liduška byla sice velmi hezká a způsobilá děvče, ale měla do sebe tu chybu, že byla náramně líná; a kdykoli měla sednouti ke kolovratu, dala se vždycky do pláče, a když ji matka přece k tomu přivedla, nestálo to její prádlo ani za řeč. Jednou to ale matku již omrzelo, i rozhněvala se a dala jí pohlavek. Tu se dala Liduška do náramného pláče a nářku, až to bylo venku na tři hony slyšeti.

V tu chvíli jela právě okolo královna, a když ten hrozný pláč uslyšela, dala zastaviti, slezla s vozu a vešla do chaloupky neboť se domnívala, že se tam nějaké neštěstí stalo. A když viděla Lidušku tak žalostně plakat, ptala se jí: „Copak ti je, mé zlaté dítě?“

„Ach ouvej! maminka mě bila!“

Královna se obrátila k matce a pravila: „Pročpak biješ to ubohé děvče?“

Matka se zarazila a nevěděla, co hned na to odpověditi; neboť se za to před královnou styděla, že dcera její je tak líná.

„Ach, milostivá paní královno! mám s tou holkou nesmírný kříž, neboť mi nechce nic jiného do ruky vzíti, nežli to prádlo, a seděla by při kolovratu celé dni a celé noci. A dnes jsem se již na to rozlobila a dala jsem jí pohlavek, a proto tak náramně pláče.“

Královně se to děvče velmi zalíbilo, neboť byla velká milovnice prádla. I pravila k matce: „Já vám povím, matko, když vaše dcera tak ráda přede, dejte mně ji s sebou, já se o ni postarám. Já mám doma v zámku dosti překrásného lenu; a když bude u mně tak pilná, jako doma, slibuji, že toho nebude litovati.“

Matka byla tomu ze srdce ráda, a královna vzala hned dceru s sebou a odvezla ji do svého zámku.

Když do zámku přijely, vzala královna Lidušku za ruku a vedla ji do třech pokojů. Ty byly plny lenu, od podlahy až do stropu, a ten byl tak krásný, že se lesknul jako stříbro a zlato, a tak měkounký, jako nepředenné hedbáví. I pravila královna k děvčeti: „Buď jen tedy pilná, má zlatá dceruško, a když mi všecek ten len spřeďeš, dám ti svého syna za manžela, a budeš královnou.“...

... Když královna odešla, sedla si Liduška k oknu a dala se do žalostného pláče; nebo kdyby sto let, od rána do večera, a od večera zas až do rána pilně předla, nebylo by jí lze všecek ten len sepřísti, co ho tu bylo. A copak teprv ona, kteráž i beztoho tak nerada předla! I seděla tedy a plakala celou noc, a druhý den až do poledne, a nehnula ani rukou ani nohou.

Když bylo poledne, přišla se královna podívat, moc-li již Liduška upředla, a velmi se tomu podivila, vidouc, že nebylo lenem ještě ani hnu-to. Liduška se ale vymlouvala tím, že se jí po mamince nesmírně stejskalo, a že pro pláč ničeho do rukou ani vzíti nemohla. Královna tomu uvěřila, těšila ji a pravila: „Nestejskej si nic, má dceruško! a buď jen zejtra zato tím pilnější, abys mého syna dostala a byla královnou.“...

... Ten den až do večera, a druhý den ráno bylo to zase tak, jako poncejprv a po druhé: Liduška si kolovratu zase ani nevšimla; ale seděla u okna a koukala se ven. Když již bylo poledne, otevřela královna dveře; a když viděla, že Liduška zase zahálela, rozhněvala se velice a pravila: „Slyšíš, Liduško, dnes je to již naposledy! Jestliže zejtra nebude ještě ničeho upředeno, nejen že syna mého již nikdy nedostaneš, ale dám tebe ještě zavřít do tmavé věže, kde je plno žab, hadů a štírů, a nechám tě tam umřít hladem, abys mě více nepodváděla a nezahálela.“ Nato se královna od ní zlostně obrátila, bouchla dveřmi a odešla...

Tu najednou zaklepal někdo na okno; a když se Liduška ohlídlá, viděla venku státi tři staré ošklivé babice. Ta jedna měla dolejší pysk tak veliký, že jí až přes bradu visel; ta druhá pak měla u pravé ruky tak široký palec, že jí celou dlaň zakrýval, a ta třetí, ta měla zase pravou nohu až ku podivu tak rozslapanou, jako by ji byl cepem rozmlátil ... „Dobrý večer, krásná panenko!“ pravily, „pročpak tak přezalostně pláčeš?“ ...

... Babičky se usmívaly a pravily: „Víš-li co, panenko, jestli nám připovíš, že nás pozveš na svatbu, a že nás u stolu vedle sebe posadíš, a že se před hosty za nás nebudeš styděti; tedy ti všecek ten len sepředem, dřív nežli se naděješ.“

„I všecko, všecko vám udělám, co jen chcete,“ odpověděla Liduška radostně, „jenom se honem do toho dejte.“ Tu vlezly ty tři babičky oknem do pokoje, poslaly Lidušku spát a daly se do toho milého lenu. ...

... A když byl již všecek ten len ze všech tří pokojů až na poslední vlákno vypředen, bylo již také všecko k svatbě připraveno, a mladý král měl veliké potěšení ze své mladé, krásné a pilné nevěsty, a řekl jí: „Žádej ode mne, co chceš, a všecko obdržíš.“

Tu si vzpomněla Liduška na ty tři babičky a pravila: „Mám doma tři staré tetičky, jsou sice velmi chudé a sprosté, ale udělaly mně mnoho dobrého; dovol, abych je pozvala na svatbu.“ A mladý král i královna dali k tomu své povolení.

A když bylo již v den svatební a hosti chtěli sedati za stoly, tu se na jedinou otevřely dveře a ty tři babičky, po starodávnu až ku podivu směšně oblečeny, vyhrnuly se do pokoje. Jak je nevěsta spatřila, hned jim běžela vstříc a přivítala je radostně: „Vítám vás, mé milé tetičky! vítám vás! pojdte a posaďte se tu za stolem vedle mne.“ Hosti hleděli jeden na druhého a byli by se dali rádi do hlasitého smíchu, kdyby se byli nebáli krále; a král i královna začervenali se jako pivoňka, ale nesměli Lidušce ničeho říci, protože jí k tomu dali své povolení.

Když bylo při obědě, kladla Liduška sama babičkám jídla na talíře, nalívala jim pití a pobízela je: „Jezte a píte, mé milé tetičky! vy jste mně velmi mnoho dobrého udělaly.“

A když již bylo po obědě a hosti vstávali od stolu, přistoupil mladý král k té první babičce s tou širokou nohou a ptal se jí: „Ale prosím vás, milá babičko! od čehopak máte tak širokou nohu?“

„Od předení, panáčku, od předení.“...

... Když to ten mladý král uslyšel, ulekl se toho náramně; a hned tu nařídil své krásné paní, aby se mu do smrti více žádného prádla nedotýkala, aby taky nedostala takovou placatou nohu a takový široký palec a tak ošklivý dlouhý pysk až přes bradu.

Zatím se ty tři babičky z pokoje ztratily, a žádný nevěděl, kam se poděly. Ale Liduška, kdykoli si potom na ně vzpomněla, pokaždé je v duchu žehnala, a také jakživo žádná manželka tak ráda a věrně nezachovávala, co manžel nařídil, jako mladá královna tu královu záповěď.

(redakčně kráceno)

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

ERNST JANDL: ROZVRZANÝ MANDL

Přeložili Josef Hiršal a Bohumila Grögerová
Mladá fronta, Klub přátel poezie. Praha 1999

řada

jenda
jde
při
mříži
zvěd
pěst
jedům
rozum
vševěd
sesed

nežádoucí

vždyť už jdu pryč
vždyť už jde
vždyť už je pryč
vždyť tu nebyl
vždyť tu vůbec nebyl
ale neřekl snad někdo já
kdopak tu řekl já
já jsem řekl já
vždyť on tu pořád ještě je
vždyť už jdu pryč

v parku

Prosím, je tady volno?
Ne, tady je obsazeno.
Děkuji.

Prosím, je zde volno?
Ne, zde je obsazeno.
Děkuji.

Prosím, je tu volno?
Ne, tu je obsazeno.
Děkuji.

Je tady volno?

Ne, tady je obsazeno.
Děkuji.

Je zde volno?
Zde je obsazeno.
Děkuji.

Je tu volno?
Ne, obsazeno.
Děkuji.

Prosím, je tady volno?
Ne.
Děkuji.

Volno?
Obsazeno.
Děkuji.

Je tady volno?
Ne, tady je bohužel obsazeno.
Děkuji.

Je tu volno?
Prosím.
Děkuji.

pátý na řadě
dveře vrznou
jeden ven
jeden tam
čtvrtý na řadě

dveře vrznou
jeden ven
jeden tam
třetí na řadě

dveře vrznou
jeden ven
jeden tam
druhý na řadě

dveře vrznou
jeden ven
jeden tam
příští na řadě

dveře vrznou
jeden ven
já tam
brýdenpanedoktore

ona víc jiného

on ji míň
on víc jinou
ona ho míň
ona víc jiného
on ji míň
on víc jinou
ona ho míň
ona víc jiného
on ji míň
on víc jinou
ona ho míň
ona víc jiného
on ji míň
on víc jinou
ona ho míň
ona víc jiného

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

O. D. WEST: AFRICKÉ POHÁDKY

Nakladatelství Triton, Praha 2005

PRAVDA A LEŽ

V dávných časech chodily pravda a lež spolu po světě. Putovaly od vesnice k vesnici a pravda řekla lži:

„Já nás povedu, lidé mě mají rádi, všude mě vítají a chtějí mě mít u sebe. Proto nás povedu já a ty půjdeš za mnou. Choď za mnou a mlč. Nic neříkej, protože lidé si nepřejí lež.“

A tak tedy přišly do první vesnice. Hned na jejím okraji potkaly ženu se džbánem na hlavě a pozdravily ji. Žena je ale nevzala k sobě do chýše, jenom je posadila pod baobab a nenabídla jim jídlo ani pití.

Teď mají hlad a žízeň a sedí spolu pod baobabem, protože jim nedala jíst ani pít.

Pravda se zlobí a říká: „Já teď všechno napravím.“

Najde manžela té ženy a všechno mu vypráví. Vypráví mu, jak je žena posadila pod baobab a nedala jim jíst ani pít. Muž se na ženu zlobí. Zlobí se na ni a jde za ní do chýše. V chýši se hádají. Muž křičí na ženu a žena křičí na muže. Hádají se spolu, až nakonec žena říká muži: „Nevážíš si mě a já se teď vrátím ke svým rodičům.“

Muž se poleká, vždyť nechce přijít o manželku kvůli dvěma cizincům. Rychle vyžene pravdu i lež z vesnice. „Nechceme vás tady,“ křičí na ně. „Běžte pryč, děláte u nás rozbroje. Běžte pryč a nevracejte se.“

Pravda a lež jsou unavené a hladové, ale musí jít. Spěchají do druhé vesnice. V této vesnici je ale všechno naopak. Mladí tady poroučejí starým a posílají je pro vodu. Mladí poroučejí starým a staří pracují a nosí jim vodu.

Pravda je kárá: „Děláte to špatně,“ říká mladým. „Děláte to špatně, jste mladí a máte sílu, ale ne moudrost. Vy chodíte pro vodu a posloucháte staré. Staří mají zkušenosti a poradí vám. Vy chodíte pro vodu a posloucháte staré. Pak budete žít špatně.“

Mladí se ale na pravdu zlobí. „Co se do toho mícháš?“ křičí na ni. „Proč nás poučuješ a pleteš se do našich věcí?“ A vyhánějí pravdu i lež z vesnice. „Už se sem nevracejte,“ volají za nimi, „nechceme vás tady! Jsou s vámi jenom nepříjemnosti.“

Lež říká pravdě, zatímco unavené a hladové klopýtají pryč: „Takhle to nepůjde, to bychom brzy zeslábli k smrti. Já nás teď povedu a ty půjdeš za mnou. Pojď za mnou a mlč, protože lidé nás odevšad vyhánějí, jakmile promluvíš.“

Přicházejí spolu do třetí vesnice. Ve třetí vesnici panuje velký smutek. Všichni pláčou: „Áaaa, áaaa, áaaa,“ protože jim zemřela královna.

„Přestaňte plakat,“ říká jim lež, „přestaňte plakat a radujte se. Radujte se, protože já jsem slavný lékař. Jsem slavný lékař a kouzelník a každého uzdravím. Umím uzdravit i mrtvého a smrt přede mnou ustoupí.“

Lidé přestanou plakat a diví se: „Óooo!“ Lidé se diví a přivedou lež i pravdu před krále. Král jim dá jíst a pít. Dá jíst a pít, dává jim nejlepší jídlo a pití a ony jedí a jedí a pijí dosyta.

Když se dost najedí, král se jich ptá: „Je to pravda, že někdo z vás je mocný kouzelník? Mocný kouzelník a lékař, který zažene i smrt?“

„Ano,“ říká lež, „putujeme spolu po světě a já jsem už mnoho lidí oživila. Všude, kde jsem chodila, jsem zahнала smrt a lidé mě chválili.“

Král je pak prosil, aby oživily jeho manželku. Prosil, aby oživily jeho manželku královnu, která právě zemřela a pro kterou teď všichni truchlí „áaaa“.

„Oživím tvou královnu,“ říká lež, „ale není to zadarmo. Co mi za to dáš?“

Král odpovídá: „Dám ti čtvrtinu svého majetku, když oživiš královnu. Dám ti čtvrtinu všeho, co mám, a budu tě chválit.“

Lež si vyžádala chýši, do které pak nechala přenést mrtvou královnu. V chýši se zavřela spolu s ní a uvnitř zpívá a dělá rámus a všichni kolem čekají a poslouchají. Všichni dlouho poslouchají a čekají, co se stane.

Nakonec lež vyjde ven, pečlivě za sebou zavře chýši a říká králi: „Uspěla jsem a tvoje královna je zase živá, ale není sama. Spolu s ní se z říše mrtvých vrátil i tvůj otec, králi, a nabídl mi jednu třetinu svého majetku, nechám-li ho vyjít ven a zase žít. A také s ním přišel i tvůj děd a ten mi nabídl polovinu všeho majetku, jestliže ho pustím zpátky do tvé vesnice. Řekni mi, co mám teď udělat? Jdu za tebou, abys mi poradil.“

Král přemýšlí. Když ožije můj otec, musím mu dědictví vrátit a nebudu už král, ale jenom princ. Když ožije můj děd, můj otec bude princ a já, já nebudu nic. Takhle přemýšlí král a říká lži:

„Nechme mrtvé tam, kam od nás odešli. Nechme je tam, kde jsou, a nevolejme zpět nikoho, kdo už nás navždy opustil. Nech mého děda i mého otce a mou královnu spát v krajině smrti a já ti zaplatím tu slíbenou čtvrtinu svého majetku.“

Poučení

Děti, děti, děti,

Děti dětí mých dětí,

Rozlišujte pravdu a lež, ať vás lež neošidí.

Rozlišujte pravdu a lež, ale i když znáte pravdu,

přesvědčte se vždy, že ji lidé chtějí slyšet,

než jim ji začnete říkat,

ať vás od sebe nevyženou.

KATKOU REZKOVOU A BARBOROU HOŘEJŠÍ

Kateřina Rezková je vedoucí slánského souboru Vrtule při 3. ZŠ. Svým věkem patří spíše mezi osobnosti začínající, přesto za ní stojí už pořádný kus práce a několik velmi zdařilých představení. A letos i autorský text, který napsala pro členku souboru Vrtule Barboru Hořejší. Neodolali jsme a položili jsme jí i Báře několik otázek.

Katko, jak vznikl scénář představení Božka aneb Jak to možná nebylo?

První setkání s Božkou jsem zažila na střední škole, kdy jsem si měla připravit závěrečné divadelní vystoupení. Hlavní myšlenkou bylo to, že Bůh může být žena. Pak se na Božku zapomnělo. Asi před rokem jsem zjistila, že mi v souboru zůstala (kromě středoškoláků) jen jedna dívka ze ZŠ, která byla natěšená na divadlo. Hledala jsem představení pro jednoho herce a vzpomněla si na mé dávné setkání s Božkou. Scénář jsem již nenašla a tak vznikl scénář nový, inspirovaný minulostí, inspirovaný současností, inspirovaný novými zkušenostmi a životními otázkami, inspirovaný mou jedinou herečkou – scénář byl psán jen pro ni.

Kdo všechno se podílel na realizaci představení? Jak se s textem pracovalo?

Na realizaci se podílelo více lidí. Při vzniku scénáře jsem se radila se svým tátou Jiřím Rezkem, Irinou Ulrychovou, svými spolužáky na KVD Damu. Při realizaci mi velmi pomohl František Oplatek, který má mnoho zkušeností s dětským souborem a opět můj táta. Pomohl Petr Hlaváč, který je skvělým technikem. Pomohla Baruška, která neustále sypala z rukávu nové a nové nápady. Barča měla během zkoušení možnost improvizovat a to bylo také velkou inspirací. Při práci na textu jsme si hodně povídali a hráli tak, aby ji to bavilo.

Udělal bys teď, když je inscenace hotová, něco jinak?

Podle mého názoru není představení nikdy hotové a stále se nějak vyvíjí. V tuto chvíli bych neměnila nic, jsem spokojená. Jen kdyby šel zastavit čas a Baruška z Božky nevyrostla...

Co bylo pro tebe těžší - práce na textu a nebo jevištní realizace?

To opravdu netuším. Někakým zázrakem obě fáze probíhaly lehce.

Co bylo při práci na inscenaci nejinspirativnější?

Nejinspirativnější pro mě je Baruška, a to od první chvíle. Neboť mě stále překvapuje svým nadhledem, pozitivním přístupem a radostí ze hry.

Báro, Co tě nejvíc bavilo na práci na představení?

Lezení po štaflích a tvarování loutek z modelíny

S čím ses nejvíc na zkouškách trápila?

Nejvíce jsem měla problém a vlastně pořád ještě mám s hlasitým mluvením.

Kdo a nebo co ti nejvíc pomohl (pomohlo) při práci?

Katka, Franta a Petr.

Co ses naučila při tomto představení?

Manipulovat s loutkami z modelíny. Na první pohled se to zdá být lehké ale chce to přece jenom trochu cviku.

Mění se na představení něco při reprízách?

Scénář. Občas si totiž nějaká slova přidám a jinde zase změním.

Chceš říct něco, na co jsi se nezeptala?

Chtěla bych poděkovat Katce že pro mně tuhle roli napsala. Mám to představení ráda.

Iva

PŘEDSTAVUJÍ SE...

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

DOŠLO POŠTOU...

Tak kdybych tohle věděla...

...budu se těšit ještě víc! Už jen ta vstupní prohlídka prostorů nové divadelní budovy s výkladem hrdého pána byla dokonale potěšlivá. Čip se zdá tím nejzásadnějším prostředkem komunikace následujících pohybových dní. Bez čipu – ni krok! Ahááá... Buď otevřené okno nebo klimatizace! Ahááá...

Hrdý pán odchází, na stole leží čip, ve vzduchu visí laminátový pach... A konečně promlouvá Anička. Rozehrábí – vytřeme podlahu! Tak kdybych tohle věděla... dala bych si do batůžku hadříčku! A bylo to potěšlivé! Děkuji za tuto hygienickou expozici! Anička mě naučila efektivně vytírat. Těším se na sobotní úklid! Čistá podlaha – půl zdraví. Konečně všichni vstupujeme do prostoru. Anička zadává, nabádá, inspiruje, potěšuje. My hledáme, pozorujeme, nasloucháme, objevujeme, těší nás to! A od té chvíle už jen oči – pupek – podlaha – prostor – pot – nemůžu dýchat – otevřeme okno – pořád nemůžu dýchat – pouštíme klimatizaci – no a? – dýchám – oči – pupek – ÁÁH.

Těší nás to, těšíme se a s potěšením voláme – Děkuje, Aničko, za Tvé těšení! Protože kdybych to věděla, těším se úplně nejvííc! Čip nečip.

Lenka Jaborská

Poprvé v Trutnově

Do Trutnova jsem dorazil v sobotu, protože v pátek jsem měl dvě divadelní představení u nás na Moravě. Po ubytování jsem stihl vidět část 4 kategorie. Odpolední tvůrčí dílny se mi líbily, bylo zajímavé téma. První blok představení jsem si nenechal ujít, protože byl jediný, který jsem mohl stihnout. První představení – Děvčátko Momo a ukradený čas jsem skoro nepochopil. Kladl jsem si otázky: Jak se mohlo stát, že Momo bylo 100 let a vypadala mladě? Jakým způsobem zloději kradli čas? Když Momo věděla, že má jiné schopnosti, proč neznala svoji „královnu“ Ariolu? Odpovědi na tyto otázky možná znali ostatní... Prostřední představení Narozeniny Marie-Hedviky se mi moc líbilo. Dobrý byl výběr textu a herecké vystoupení. Více už bych se nevyjadřoval, protože většinu tohoto souboru znám. Třetí divadlo O hadovce a jiných houbách se mi také líbilo, oceňuji, že soubor použil hru Františka Nepila. Pro můj věk bylo nejlepší asi představení Narozeniny Marie-Hedviky, Děvčátko Momo a ukradený čas bylo spíše pro starší a O hadovce a jiných houbách pro mladší.

V Trutnově se mi moc líbilo a těším se (možná!) za rok zase.

Jakub Čech, 10 let, Prostějov

Především jsme byli na návštěvě v dětské dílně u Mirka a Kateřiny. Reportáž z jejich prvního dne v akci však odchodem dětí neskončila. Dvojice to je totiž víc než zajímavá, a tak se teď vraťme do nedělního odpoledne...

Vydáváme se volným krokem směrem k odpočinku u oběda, nebo k redakci... Tedy - každý kam patří, rozdělení si domyslíte. Kus cesty jdeme přece jen společně, využívám toho a ptám se...

Co vás na dílně nejvíc překvapilo?

Míra dává gentlemansky přednost Kátě...

K: Zajímavý bylo sledovat to, jak se chovají herci jinak, když jsou sami za sebe, než když jsou na jevišti.

M: U mě to byla aktivita děcek - čekal jsem, že budou aktivnější a víc do toho půjdou, když mají ty dramaťáky a tak...

Řekněte ty nejzásadnější...

Do toho přibíhá Mára (další lektor dílen pro děti ze souborů) a volá směrem k diktafonu: „Já bych chtěl pozdravit babičku z Rymic - ahoj babi!“ Je upozorněn, že se nejedná o přímé vysílání, že bude vystřižen... Mára zesmutní... [poz. red. Nebyl vystřižen.]

...věci o sobě navzájem.

K: Jako já o Mírovi? (ticho) A Míra o mně? (ticho, smích)

Míra nastupuje s rychlým spádem vět...

M.: S Káťou se mi hrozně dobře spolupracuje, je to jedna z prvních věcí, co děláme dohromady. Jsme sehaní. Nevím, co bych dodal.

Káťa dlouze přemýšlí...

K: Co k tomu říct...?! Strašně se mi líbí, že Míra je zodpovědný, včera jsme ještě šli doladit nějaký věci a nezůstali jsme se někde bavit, ale dělali jsme. A dobře se mi s ním dneska pracovalo. I když to bylo poprvé, tak přece jenom tím, že jsme spolužáci už od první třídy základní školy, tak... Tak to prostě funguje!

Následuje zahleděný pohled obou dvou kamsi...

Jaká je vaše dosavadní největší praxe pro získání zkušeností v oboru?

M: Asistence ve Finsku na lekcích Kalevaly - to je jejich epos.

K: (delší ticho) Co mám říct, když on mluví o Finsku?! Jo, už vím, co řeknu! - No, já se těmhle věcmám moc nechlubím... (smích obou)

M: No, tak to díky... Teď vypadám jako ten největší ...

[pozn. red. padlo nepublikovatelné sprosté slovo]

Měli jste dílnu o ožívování všedních věcí. Jaký předmět by vás osobně nejlépe charakterizoval?

M: Mě trouba.

K: Motorová pila. A je to venku!

Rozvedení nevyžadují, vypovídá to mnohé samo o sobě.

Nakonec dávám úkol odhalující pohotovost a fantazii obou lektorů, ale možná i jejich podvědomí.

Co nejrychleji spojte tato slova do dvojic a vysvětlte proč.

Mluví... Rychle, rychleji, nejrychleji... Avšak s dávkou nadsázky a humoru...

K: Sirka a tkanička - obě jsou tenké a jsou kámoškami na život a na smrt. Kniha a strakapoud - protože jsem si teď představila, jak čte strakapoud knížku a strašně mě to bavilo. Karta a zrzek - protože zrzek je jasný povaleč, který jen hraje karty a chlastá. A zbylo mi k sobě - maso a bílý - tak jo, to já mám docela ráda!

M: Kniha a bílá - bílé stránky knihy, které jsou popsané černě. Sirka a tkanička - jsou stejně široké. Maso a zrzek - zkažený maso. Karta a strakapoud - no proč? Asi, že jsou různé barevné!

V lecčem se shodli a v čem ne, tam se s úsměvem doplnili. A jako nováčci Dětské scény si nevedli vůbec špatně!

Kamila

NAPSALI NÁM...

Ódu na svou rodnou Moravu nám před svým odjezdem předal recitátor Vojtěch Jiříček ze III. kategorie. Vešla se, bohužel, až dnes.

Na Moravě

Na Moravě, tam je krásně,
proto o ní píšu básně.
Morava je řeka velká,
dřív tam byla samá selka.
Také máme město Brno,
tam nám šalin jezdí plno.
Autobusy, trolejbusy,
v těch se horem každé dusí.
Slivovica sa tam vaří,
po té všeci lidi paří.

VČERA JSME SI VŠIMLI ...

existence trutnovského slangu: „Volejte bumbu!“ Jednohlasná odpověď: „Krakonoš!“ (Objasnění jevu hledejte v trutnovských hospůdkách...)

konurbace dvou stěžejních osob přehlídky, jež se navíc staly vzorem. Hana Galetková ke svým seminaristům: „Představte si, že jste seriózní organizátoři. Takoví Lenci Huláci.“

pressa U Kopeckých za 13,- Kč, bez mlíčka dokonce za 10,-Kč.

hlučného automatu na kávu, přestože se to Anna Caunerová a Lenka Novotná snažily zakrýt svými těly. Večerní seminář k inscenacím musel být na 2 minuty přerušen.

dopravního kolapsu na nejznámějším kruhovém objezdu v Trutnově způsobeném půlkiometrovou housenkou prahnoucí po Faustovi. Pro hladší chod příští přehlídky doporučujeme organizátorům zakoupit a rozdat červené terčíky.

provokace členů redakce Jakubem Hulákem - seminář o inscenacích se dle něj může „klidně protáhnout“, protože pak už všichni jdou jen do Truta...

Kamijon

VČERA JSME SI VŠIMLI SEMINÁŘE S...

UFFO SI VYBRAL

KRISTÝNU SLÍVOVOU

Dneska se v hloučcích lidí mihla buřinka. Podivně známá buřinka básníků i důležitých lidí. Vydal jsem se za ní. Kdo ji asi nosí? Objevil se tu snad někdo z mé doby? Slečno, počkejte! Jenom se usmála a šla dál. Víla v lidském světě. Dokáže být tiše přítomná dění, které pozoruje, a když už najde své místo, vstoupí do děje. Rád bych se jí na něco zeptal, ale nepodařilo se mi zachytit to její vílí unikání, tak jsem poprosil redaktory, aby mi pomohli. Chtěl jsem zjistit, jak je to s ní doopravdy.

Buřinka, kterou nosíš, je tvoje?

Ne, je souboru. A já ji nemám často.

(Ukázalo se však, že ji má často a nechce bez ní ven. Třeba doufá, že bude kouzelná, jako, ta, kterou měl pan Tau.)

Co děláš nejraději, kromě toho, že hraješ divadlo v souboru jménem DIVADRA?.

Chodím ven. Do zahrady. Nejčastěji s malým bratrem. Ráda se houpu v síti.

(Že by vzpomínka na vznášení se?)

Co ještě děláš ráda? Umíš točit hůlkou jako mažoretky. Kde ses to naučila?

To mne naučily kamarádky. Zkousím to s deštníkem. Je hodně barevný.

(Že by kousek duhové oblohy?)

Jakou květinou bys byla?

Fialkou.

(Ukazuje se, že růžovou fialkou, i když má ráda barvu žlutou. Cítí se dobře ve společnosti jiných květin, svých kamarádek.)

Odpovědi mně o jejím vílím původu jen ujistily - nebo že bych se mýlil? To ví jen ona sama.

A co myslíte vy?

DNES HRAJÍ...

MOJE PĚTKA, ZUŠ F.A. ŠPORKA, JAROMĚŘ O TŘECH PŘADLENÁCH

Soubor Moje pětka přicestuje do Trutnova v den, kdy v Divadylku Trdýlku vystoupí. O několik vět o něm jsem tedy alespoň elektronicky požádal jeho vedoucí Jaroslavu Holasovou.

Bylo by možné soubor krátce charakterizovat? Jaká je to parta, jak se Vám jeví?

Když soubor před lety vznikl, měl pět členů, proto název. Později se rozrostl, ale letos je zase pětičlenný a můžu říci, že si bohatě vystačí. Vloni jsme hráli Tři sestry... Trojka je k té pětce také magická, máme tři výrazné členky-loutkoherečky, letos jsme tedy docela zákonitě museli dospět ke Třem přadlenám...

Dá se nějak shrnout, co je pro Vás na práci s nimi nejdůležitější a co nejzajímavější?

Pro mě osobně je nejzajímavější sledovat, jak mi před očima rostou a dospívají a jak krásně a více tvoří a jak s nimi musím o svůj nápad někdy i bojovat...

Kdo je to pro Vás hrdina?

Letošní největší hrdina je pro nás všechny Jeník (houslista, Matka a Královna), který bude hrát se zánětem středního ucha.

Přímo z večerní zkoušky souboru k nám posílá dorazila Jeníkova odpověď na otázku, jak sám sebe vidí.

Ano, my se vidíme...i když se vlastně nevidíme!...Předemím se neužíváme!...A len rychle a lehce hoří!!!

HLADKÁ VRTULE, 3. ZŠ SLANÝ BOŽKA ANEB JAK TO MOŽNÁ NEBYLO?

Hrdinkou souboru Hladká Vrtule je Bára. Bude hrát hlavní roli se spalovou angínou. Ještě, že má takovou oporu ve svých kolegyních. A já jim všem moc děkuji za rozhovor.

Tak jak se cítíte?

Bára: Doufám že to zvládnou.

Veronika: Já jsem zatím v pohodě.

Tereza: Já se taky cítím v pohodě, trochu mě začíná bolet v krku. A to hraju hlas.

Báro, necítíš se tak trochu jako hrdina?

Bára: Já se teda cítím jako hrdina. Protože jsem na pódiu sama. Když něco zapomenu, tak mi nikdo neporadí.

Jak se vám v takhle malé skupince pracuje?

Tereza: My Báru před představením pořádně rozdovádíme. Zahrajeme si pinčes a tak.

Pomáhá to, Báro?

Bára: Pomáhá. Kdyby měholky nerozhýbaly, byla bych smutná, ospalá, neměla bych na to náladu.

VAŠEK MATĚJOVSKÝ, GFK PLZEŇ ROZVRZANÝ MANDL

A ještě něco málo o Vaškovi Matějovském (a jeho cestě do Trutnova), od hodných kamarádů z rodného souboru. Já jim moc děkuji za splněný úkol. Vašek bude také rád.

Je malej, ale šikovnej.

Vašek je Bůh.

Vašek je buch, buch.

Kdo tam? Vašek.

Je to magor, ale máme ho rádi.

Je to krásný mladý muž, nosí

samé jedničky, čisté spodní prádlo,
ne kouří, nepije a neběhá za holkama.

Je zde nějaká volná tady v Trutnově?

Moje tel. číslo: (číslo je k dispozici v redakci)

ptal se Michal

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Všiml jsem si, že když si báječnou ženskou vezme báječný chlap, hned vzápětí jede jede mašinka, kterou její cesta vede dál a dál, jupí ja jou. Takové jsou večery pro členy dětských souborů na Dětské scéně. Pod barevnými vlaječkami sálu Národního domu vznikají nové tradice trutnovského folklóru. Rytmus ovládne všechny, kteří jsou přímo nebo nepřímo v epickém centru diskotéky. Celé bytosti rezonují. V sále lektorka Eva náhle vybíhá na pódium a navrhuje hru. Židle kolem sálu uspořádat do kruhu. Jeho podoba předčí kruhy dílen i trochu znavené elipsy diskusních klubů. A to už tóny Bílé orchideje rozvlídnou těla tanečníků, kteří ladně plují podél kruhu. V pauzách se každý snaží obsadit volnou židli. Židlí i tanečníků ubývá. A podobně to jde celý večer. Prostě veselá a hravá dramatická diskoška, které si nejde nevšimnout.

Jindřiška

... večerního programu pro recitátory

VČERA
JSME SI VŠIMLI ...

... cvrkotu

DNES HRAJÍ...

LDO ZUŠ ŽEROTÍN, OLOMOUČ
PĚT HOLEK NA KRKU

Scházíme se před ZUŠkou. Právě jim zde skončila technická zkouška. Máme domluven rozhovor po cestě na večeri. Alena Palarčíková se omlouvá, že musí letět, neboť zkoušení bude ještě pokračovat. V běhu nahazují témata. Dostáváme se od aktualit k hlubokým úvahám a zpět. Náš pohyb se stává nejen horizontálním, ale i vertikálním. A já zjišťuji, že sprintuji se skupinou zajímavých osobností. Chcete-li vydejte se v našich stopách.

První otázka padnou ve Farské ulici:

Největší dnešní zážitky? Kristýnka se úplně festovně polila kávou. Od hlavy k patě.

Někdo holt musí být ten nejméně šikovnej.

Říká Kristýnka na Slovanském nám. Ve Slovanské dojde na viděná představení.

Libilo se nám to první. Reagovali na sebe. Nebylo to odmluvený. Originální nápad. Akorát hudba se mi nelíbila

Na Struze ještě o Kristýnce a pak o celé skupině.

Kristýna se tady na zážitky těší, očekává je, protože kvůli Trutnovu nejela na dovolenou do Chorvatska. Jsme parta šilenců. Fajn flákači forever. Pátý ročník. Ještě pořad jsme totiž nevymysleli název. Nemůžeme se na něm dohodnout.

Jsme u kina. Co je nejdůležitější aby bylo divadlo divadlem?

Jiskra. Energie. Reakce lidí na sebe. Nesólovat. Pracovat v kolektivu. Divadlo vypovídá o současných problémech.

Na mostě si všímám děvčat, které se stydí v pozadí.

Ony už povídaly před dvěma roky, v téhle partě jen pomáhají. Jsme spolu pět let, někteří lidi se vyměnili.

V Novodvorské zapomínám, na co jsem se ptal.

Těžké je být soustředění až do konce. My se chceme soustředit. Ale ono to nejde. Alča nakonec vyraplí a pak skončí zkouška a my jdeme domů.

Kdo je pro vás hrdina? *Pálím v temné uličce beze jména.*

Alenka. Člověk, co se dokáže srovnat s něčím, co ho potkalo zlého a přesto dokáže být šťastný. Pro mě je to ten, kdo si dokáže prosadit svůj názor. Uzná svou chybu dokáže napravit, co pokazil. Co se nesnaží být umanutej, ale poslouchá ty ostatní a mění názory a uzná, že oni měli pravdu. Snaží se jim přiblížit co myslel. Člověk co se nebojí něčeho nového. Nebojí se odmítnutí společnosti. Nebo, že se mu budou smát v pubertě. To chce velkou dávku odvahy.

A jsme v R.A. Dvorského. Na kopci a v hlubokých úvahách.

Všichni se snaží být tuctoví. U kluků se prosazuje, aby dělali co nejvíc sportu, než aby rozvíjeli svůj intelekt. Učitelé upřednostňují předmět před člověkem. To, že se snažíte najít svojí osobnost pro ně není důležitý.

Dům s pečovatelskou službou. Vynořujeme se. Jaké je to mezi tolika ženskýma? Ptám se jediných dvou kluků ve skupině.

Příjemný, jistě, že příjemný.

Odpovídají děvčata.

Nejvíc nás baví ta společná práce. Že se nehádáme. Ehm Ehm Ehm.

Pohádáme se, Klárka nás urovná, máme dobrou skupinu.

Jidelna.

Michal

Takhle se oni normálně netváří. Takhle se tváří jen tuctové hvězdy.

DRAMATICKÝ SOUBOR, ZUŠ CHRUDIM PRAVDA A LEŽ

Bylo nebylo. Ale spíš bylo (toto je seriózní tiskovina). V Dračí uličce se sešli samí příjemní lidé. Byli ve věku od třinácti do osmnácti let a měli s sebou nadhled, humor, empatii, hravost. A kdyby v mém nahrávacím přístroji nedošly baterky, tak si povídáme dodnes.

O skupině

Je tu pět holek a jeden kluk.

Vítek: Je to dost náročný, protože takovej babinec zvládnout, když se třeba někam jde, aby se neztratili....

Děvčata: Vítek je náš taťulda. Patří mezi nás, je to taková holčička.

Vítek: Holky jsou strašně fajn. Jsou jako kluci.

Děvčata: No teda, jak který holky.

Všichni: Naše skupina se našla v září. Od té doby spolupracujeme a vytvořili jsme tenhle projekt. Jací jsme? Spousta rozličných kvítků tvoří tu nejkrásnější zahradu.

Velké zážitky

Byli jsme pozváni do Šaly na slovenskou národní přehlídku. Tak to pro nás byla obrovská čest. Už jenom vidět kolegy Slováky, jak tvoří divadlo. Přišlo nám temperamentnější. Více se zaměřují na folklór.

Zažili jsme tam úspěch, s jakým jsme se nikdy nesetkali. Publikum bylo úžasné a když jsme dohráli, všichni vstali a tleskali vestoje. Jenny totiž zpívala „Šala“. Ono to bylo původně šalalala, ale my jsme to pojali jako zdravici. A tím jsme je dostali.

Problémy...

Největší je problém časový. Sejit se. Každý máme mnoho koníčků a zájmů. Je těžké skloubit školu s divadlem. Scházíme se dost sporadicky, ale když už, tak se snažíme na to kleknout a jet pořádně.

...a pozitiva

Každý má pohled z jiného úhlu. Každý člen souboru tomu dodá svůj vlastní duch a skloubíme to dohromady. Když vidím ty ostatní, sama jsem se teda neviděla, tak si myslím, že je to pěkný. Když se ty odlišnosti spojí dohromady, tak to tvoří docela hezkou věc. Tu zahradu.

Věk nehraje tak velkou roli všichni jsme blázni do divadla. Všichni si ze sebe utahujeme. I kdybychom nehráli divadlo, tak jsme určitě dobrá parta.

Proč tedy právě divadlo

Stmelení, možnost převtělit se z mé povahy do jiné. Z mého pohledu do jiného pohledu. Předat tu myšlenku, vlastní myšlenkový pochod, těm lidem. Že oni mě vnímají a já vnímám je. Prostě s nimi nějak komunikovat.

Je hezký, že začátku není nic a pak je něco. Vždycky se ty myšlenky vytvoří a spojí se v krásnej výsledek.

Líbí se mi, když lidi odcházejí z divadla a řeknou si, jo, tak tohle mi ukázalo jiný pohled, který jsem si v životě nepředstavil. Jsem o něco obohacen.

Michal

Děvčata si svého taťuldy váží.

VČERA JSME SI VŠIMLI ...

... čtenářů

... televizního zpravodajství

DNEŠNÍ PROGRAM - ÚTERÝ 15.6.

8.30 - 12.00	dílny pro děti ze souborů
8.30 - 12.30	semináře A, B, C, S
9.00 - 11.15	4. blok vystoupení pro veřejnost
14.00 - 17.00	4. blok vystoupení souborů
	<i>skupina A (lektorský sbor a seminaristé)</i>
od 14.00	Pět holek na krku , 5. ročník LDO ZUŠ Žerotín Olomouc (ZUŠ)
	O třech přadlenách , Moje pětka, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř (ZUŠ)
od 15.40	Božka aneb Jak to možná nebylo? Hladká Vrtule, 3. ZŠ Slaný (kino)
	Rozvrzaný mandl , Vašek Matějovský, Gymnázium Františka Křižíka, Plzeň (kino)
	Pravda a Lež , Dramatický soubor ZUŠ Chrudim (kino)
	<i>skupina B (soubory)</i>
od 14.00	Božka aneb Jak to možná nebylo? Hladká Vrtule, 3. ZŠ Slaný (kino)
	Rozvrzaný mandl , Vašek Matějovský, Gymnázium Františka Křižíka, Plzeň (kino)
	Pravda a Lež , Dramatický soubor ZUŠ Chrudim (kino)
od 15.40	Pět holek na krku , 5. ročník LDO ZUŠ Žerotín Olomouc (ZUŠ)
	O třech přadlenách , Moje pětka, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř (ZUŠ)
17.00 - 18.00	diskusní kluby seminaristů
17.30 - 19.00	dětské diskusní kluby
18.15 - 19.45	seminář k inscenacím 4. bloku
20.30 - 22.00	doplňkové představení
	Piškanderdulá, podtitul Josefe! Věra Říčařová a František Vítek, Hradec Králové

PIŠKANDERDULÁ,
PODITUL JOSEFE!

Představení není divadlem v pravém slova smyslu toho slova, ale setkáním nejruznějších druhů loutek a mechanismů úmyslně promícháných z nejruznějších období historie a naservírovaných na kejkliřův stůl.

Všechny loutky jsou záměrně nahé, dřevěné bez jakékoliv úmyslné patiny.

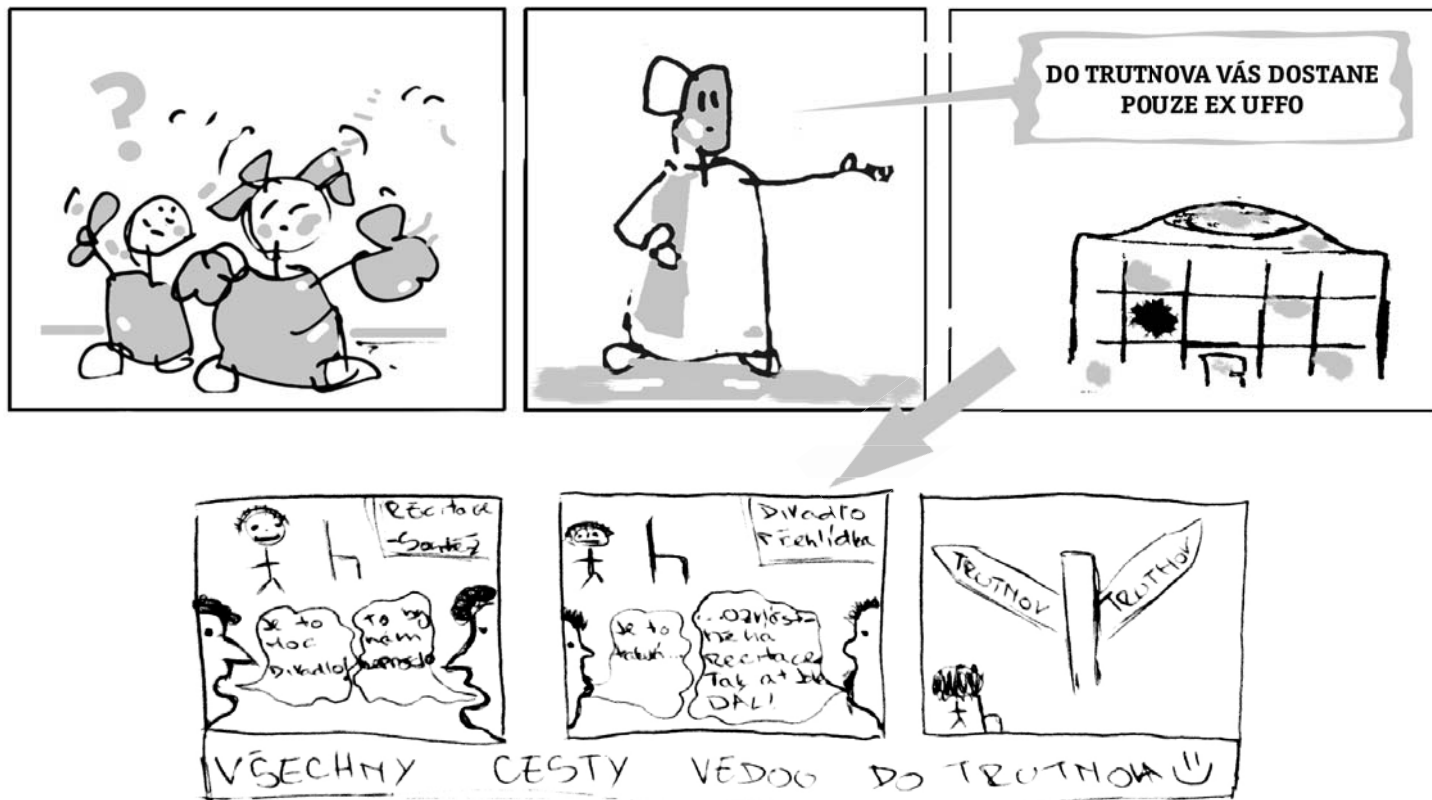
Zvuk je používán jako rovnocenný partner loutky.

Název hry vymyslely děti. Napsaly ho kdysi v Hradci Králové na stěnu jednoho domu.

Piškanderdulá se už před mnoha lety stalo pro významné evropské divadelní festivaly synonymem moderního českého loutkářství. Hraje se ale velmi zřídka.

BLAŽKOVÁ - DÍL 5. - EX UFFO!

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 4.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Jindřiška Bumerlová, Jonáš Konývka, Kamila Kostřicová, Michal Ston, Michal Drtina (sazba, foto), Jasanka Kajmanová (foto), Pavel Kocych (ilustrace) a Matěj letos není.
Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 15. 6. 2010 ve 0.30. Vychází 15. 6. 2010 v 10.30.
Náklad - 333 ks.